

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Olomouci rozhodl samosoudcem Mgr. Jakubem Kučerou v hlavním líčení konaném dne 27. března 2025 v Olomouci

takto:

Obžalovaný **Mgr. Vladimír Chlup**, narozený 8. 4. 1970, místem narození Olomouc, bytem 1. máje 825/4, 779 00 Olomouc

je vinen, že

s odkazem na čl. 21 a čl. 23 Listiny základních práv a svobod a další předpisy, svým vlastním obecným výkladem, sám sebe ustanovil jako osobu oprávněnou za Českou republiku vystupovat, a to i mimo hranice České republiky, ve vztahu k Evropské komisi a Evropskému parlamentu, a v období od 12. 7. 2021 do 3. 6. 2022:

1. z blíže nezjištěného místa, vystupující jako zástupce České republiky, předložil v německém jazyce požadavky o vyčlenění prostředků Evropské unie v rozsahu 434 670 000 000 Kč na realizaci tak zvaného projektu ROBOT, tyto dne 12. 7. 2021 adresoval představitelům Evropskému parlamentu (adresované osobě Monika Hohlmeier) a Evropské komisi (adresované osobám Ursula von der Leyen a Johannes Hahn), přičemž dne 12. 7. 2021 byly zásilky uvedeným evropským institucím doručeny,

2. na blíže nezjištěném místě vytvořil písemnost nazvanou „Usnesení Nejvyššího správního soudu“ datovanou dnem 16. 8. 2021, kterým se znemožňuje činnost Bezpečnostní informační služby ČR od data 15. 10. 2009 do 09. 09. 2016 a ukládá osobám identifikujícím se s funkcí předsedy senátu Nejvyššího správního soudu, aby předešly dalším škodlivým následkům trestného činu sabotáže, a to nejpozději do 8. 10. 2021, uvedené usnesení pak odeslal podáním na pobočce České pošty Olomouc 1, dne 17. 8. 2021 na adresu: Bezpečnostní informační služba, P. O. BOX 1, 150 07 Praha 57, kam byla zásilka doručena dne 24. 8. 2021,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hebelková.

3. na blíže nezjištěném místě vytvořil písemnost nazvanou „Usnesení o znemožnění činnosti ústavních činitelů“ datované dnem 19. 10. 2021, kterým se znemožňuje činnost Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, přičemž toto usnesení podal na podatelnu Nejvyššího správního soudu dne 19. 10. 2021 a na Ústavní soud na adrese Joštova 8, Brno dne 19. 10. 2021,

4. vydávajíc se za „nejvyšší ústavní instituci“ a zastupující Českou republiku, na blíže nezjištěném místě vyhotovil písemnost nazvanou „Předběžné opatření 1/2022“ datované dnem 3. 6. 2022, kterým stanovil osobám identifikujícím se s Ministerstvem obrany České republiky a Generálním štábem Armády České republiky, aby se zdržely další sabotáže demokratického právního státu a umožnili přípravu příslušných realizačních smluv v intenci „Usnesení 1/2022“, o dílčí urgentní realizaci projektu ROBOT v souvislosti s aktivitami Ruské federace a Čínské lidové republiky od 4. 2. 2022 tak, aby byly podepsány do 30. 9. 2022, uvedené „Předběžné opatření“ pak dne 3. 6. 2022 v 10:28 hodin osobně předal na podatelnu Obvodního soudu pro Prahu 6,

tedy

ad. 1, 3-4) neoprávněně vykonával úkony, které jsou vyhrazeny orgánu státní správy, nebo jinému orgánu veřejné moci, ad. 2) vykonal úkon, který může být vykonán jen z moci soudu,

čímž spáchal

ad. 1-4) přečin присвоjení pravomoci úřadu dle § 328 zákona trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle ustanovení § 328 trestního zákoníku k trestu **odnětí svobody v trvání 6 (šesti) měsíců**.

Podle ustanovení § 81 odstavce 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá. Podle § 82 odstavce 1 trestního zákoníku se obžalovanému stanoví **zkušební doba v trvání 16 (šestnácti) měsíců**.

Odůvodnění:

1. Obžalovaný je na základě obžaloby ze dne 14. 10. 2024 stíhán pro přečin присвоjení pravomoci úřadu podle § 328 zákona trestního zákoníku. Na základě provedení dokazování dospěl soud k závěru o vině obžalovaného tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.
2. Obžalovaný v hlavním líčení uvedl, že bydlí na adrese 1. máje 4 v Olomouci. Pracuje v obranném průmyslu pro společnost PRAMACOM-HT, sídlem Na pískách 13, Praha. Momentálně je bez mzdy, protože na žádost BIS mu z té společnosti neplatí peníze. Je zaměstnaný podle Článku 23 Listiny základních práv a svobod. Má výpověď, která byla učiněná v době aktivace Článku 23 Listiny základních práv a svobod. Existuje pracovní smlouva se společností. Ze společnosti dostal výpověď dne 15. 12. 2021. Aktuálně se nesoudí o neplatnost výpovědi. Nemá jiné zaměstnání. Jiné příjmy nemá. Žije z úspor. Úspory má v řádu deseti tisíců. Z úspor žije od 15. 12. 2021. Nemá velké měsíční výdaje, žije v rodině, která jej živí. Jak se dívá na tu obžalobu, tak ta obžaloba vychází z toho, že odkazem na Článek 21, 23 Listiny základních práv a svobod a další předpisy svým vlastním obecným výkladem něco učinil. Nerozumí přesně tomu jak, když někdo dělá něco s odkazem na Článek 21 a 23 Listiny základních práv a svobod, může učinit něco závadného, zvláště když to dělá výkladem, který je tady považován za obecný, což je všeobecně závazný výklad podle slovníku spisovné češtiny. Co se týče té první záležitosti (bod 1. obžaloby), tak ta reagovala na skutečnost, že Česká republika nevynakládala po roce 2009 včetně dostatečné finance na zabezpečení obranyschopnosti na základě dohody ze summitu v Praze z roku 2002 NATO a potom potvrzené v roce 2014 na summitu ve Walesu. Tady je částka 434 miliard přibližně, dneska ta částka oficiálně je 618 miliard korun. Takže tady toto poslal na Evropskou komisi a Evropskému parlamentu, oni mu odpověděli a ve své podstatě

on z toho dedukuje to, že Česká republika tímto opatřením má možnost čerpat tyto peníze z programových období, které jsou vyčleněny pro Českou republiku. Tu listinu skutečně vyhotovil a tu listinu tak, jak je uvedeno v té skutkové větě, zaslal na ta místa. Oni odpověděli, že to berou na vědomí. On upozornil v té listině na to, že kdyby se něčeho nezákonného měl dopustit tímto, tak že na to mají reagovat s tím, že v té době již byla aktivní funkce evropského prokurátora. K projektu ROBOT uvádí, že je to rychlá obnova bojové techniky s tím, že ve své podstatě to souvisí se závazky ČR v Severoatlantické alianci a myslí si, že ten ROBOT v zásadě je v tuto chvíli i naplňován nějakým způsobem Ministerstvem obrany. Jde o oficiální smlouvy Ministerstva obrany, jsou dohledatelné, je v nich vysvětlen smysl oné zkratky. Ten druhý bod obžaloby, to byla víceméně reakce na to, že v rámci toho ROBOTU je projekt Alfa, což bylo pořízení techniky pro vzdušné síly. V rámci toho proběhla nějaké jednání i s americkou stranou a kongres Spojených států v rámci toho ROBOTU. Jednání bylo mezi ním a ODC a zástupci americké ambasády. S tím, že vlastně byl zkušebně nabídnut jeden typ vrtulníku tady pro tento účel a česká strana tuto nabídku nevyužila, ale ta nabídka je stále platná, je dostupná i na internetových stránkách. Podle jeho názoru nabídku nemusí nikdo využít, ale ten problém byl takový, že Česká republika se zavázala k tomu, že obnoví vojenské letectvo, ke kterému patří vrtulníky. V rámci toho vojenského letectva byly poptány nějaké stroje jakoby ve Spojených státech, nicméně současně do hry vstoupil italský výrobce, který už považoval podle evropského práva za možné dodat svoji techniku. Teďka jde o to, že ten typ toho vrtulníku měl nahrazovat vrtulník EMI 24, který byl v naší armádě dlouhodobě provozován. Tohle se týká ochrany investic, protože ve své podstatě on byl vyzván k tomu, jestli by nemohl udělat návrh a analýzu specifikací na ten požadovaný vrtulník. On to z důvodů tak, jak tady jsou víceméně řečeny, že byl v tom Článku 23 od jakési doby, odmítl. Tu analýzu po něm chtěl Státní vojenský technický ústav Praha - Kbely jako placenou službu. On v minulosti takové věci dělal. On na to reagoval tak, že to udělat nemůže, ale udělal to potom soukromě tomu člověkově. V režimu Článku 23 to těžko může nějakým způsobem jakoby oficiálně udělat, protože by se dostal do konfliktu s dalšími Články Listiny. Obecně ústava z hlediska politických práv říká dvě věci, že každý se může rozhodnout, jestli ty věci na správu věci veřejnou bude vykonávat přímo nebo je někomu podstoupí, to je Článek 21, odstavec 1. Potom Článek 22 předpokládá, že to postoupení vystoupí ze svobodné soutěže politických stran. Mluví o Listině základních práv a svobod, které se nevážou na činnost podle násilí. A potom je tam Článek 23, který říká, že za dvou podmínek může každý vznést jakoby odpor. Ty podmínky jsou ty, že je znemožněno účinné použití zákonných prostředků a je znemožněna činnost ústavních orgánů. Za těchto podmínek může každý ve své podstatě podat odpor proti tomu, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a svobod založený Listinou. V roce 2009, když 10. září plénum Ústavního soudu přijalo nález, který je ve Sbírce zákonů pod číslem 318/2009 Sb. o zrušení Ústavního zákona o zkrácení volebního období nebo funkčního období Poslanecké sněmovny, tak do 19. října 2009 uvažoval o tom, co s tím dělat, protože Ústavní soud nemá pravomoc v České republice rušit ústavní zákony a 19. 10. 2009 na základě určitých zkušeností nebo skutečností došel k tomu, že podá ústavní stížnost. Tu ústavní stížnost 2. listopadu 2009 podal a od té doby vlastně do roku 2016 začalo martyrium, ve kterém sedm let prokazoval, že ústavní orgány nebo řekněme lidé, kteří jsou v ústavních orgánech činní, tak se vlastně neřídí Listinou základních práv a svobod, což mu všichni prakticky písemně potvrdili. Sedm let si dopisoval s různými ústavními orgány, které jsou jakoby uvedeny v Ústavě České republiky č. 1/1993 Sb. a tyto ústavní orgány mu sdělovaly, že se neřídí Listinou základních práv a svobod. Takže jinými slovy, dospělo to do situace, že v roce 2016, když byly, myslí, tenkrát volby do Senátu Parlamentu České republiky, tak mu vlastně Nejvyšší správní soud sdělil, že tu jeho argumentaci jakoby přijímá, ale že si dále chce rozhodovat podle svých judikátů, nikoliv podle listiny a podle zákonů s tím, že tam jej označil za nejvyšší ústavní instituci, aniž by to po něm chtěl. Takže cílem té celé činnosti, která je mu kladena podle toho Článku 21 a Článku 23 Listiny základních práv a svobod za vinu, tak nechtěl nic jiného, než aby se lidi začali zabývat touto skutečností s tím, že ve všech těch podáních vysvětlil, proč

to považuje za důležité. A tady chce jenom říct, že z činnosti orgánů činných v trestních řízeních, které se touto věcí zabývaly, tak vyplynulo, že nejvíc jim leží v žaludku právě ten ROBOT, a to z důvodu toho, že tam je v rámci těch finančních prostředků přímo, řekněme, řečeno, že i oni za to nesou tady tímto způsobem odpovědnost. On říká za sebe jedno. Poté, co začala válka na Ukrajině, podal k Obvodnímu soudu pro Prahu 6, kde je místně příslušný generální štáb i Ministerstvo obrany, nějaké předběžné opatření, na které má, pokud pracuje na správě věcí veřejných přímo, právo. On může činit to, co mu zákonem není zakázáno. Má právo na přímou správu věcí veřejných přímo, toto má jako ústavní právo podle Listiny. Jestliže zbývající ústavní orgány mu říkají, že se listinou neřídí, tak on je chtěl donutit nějakým způsobem, aby se jí začaly řídit, a proto učinil toto podání s tím, že chtěl, aby Obvodní soud pro Prahu 6 tuto věc začal projednávat v projektech, o kterých věděl, že budou stejně řešeny, takže by nevznikla nikomu žádná škoda. A místo toho vlastně nastala situace, že ten soud s ním normálně komunikoval, aniž by jej na něco upozornil, odmítl tady tyto věci, což považuje zase za porušení Listiny podle Článku 38 a on se potom s překvapením dozvěděl, že od soudu, který má ty základní práva a svobody chránit podle ústavy, tyto dokumenty přišly na státní zastupitelství v Olomouci, což předpokládá, že vůbec tato situace nemohla nastat. To znamená, od počátku, od 2. listopadu 2009 žádal soudní projednání situace, kdy není zajištěno účinné použití zákonných prostředků z jednoho prostého důvodu, že si Ústavní soud osobuje rušit ústavní zákony a toto potvrdil v roce 2021 v nějakém dalším nálezu a toto považuje za bezpečnostní riziko pro Českou republiku, protože Listina základních práv a svobod je národní implementací Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, na jehož dodržování visí naše členství v Severoatlantické alianci i v Organizaci spojených národů. To, že je v režimu Článku 23 znamená, že to může činit. Usnesení Nejvyššího správního soudu bylo podáno tak, a bylo podáno na Ústavním soudě i na Nejvyšším správním soudě, že by bylo platné pouze za předpokladu, že by se s ním ztotožnili všichni předsedové senátů Nejvyššího správního soudu. A tady ještě chce říct jednu věc, on ho podal v jakémsi čase v roce 2021 a předpokládá, že správní soudnictví je pod nějakými lhůtami a dosud ve své podstatě na to ze strany Nejvyššího správního soudu reagováno nebylo. To znamená, pokud by otázka validity této záležitosti měla být vyřešena, tak podle něj může být řešena pouze na Nejvyšším správním soudě nebo na Ústavním soudě, protože se to opírá o Článek 21 a 23 Listiny. A okresní soud třeba nebo krajský soud, tak tam je nutné, aby chránily ty základní práva a svobody podle Ústavy zaručená Listinou. Demokratický právní stát, což je Česká republika, podle Ústavy má dvě základní ústavní instituce podle Článku 2 Listiny i Ústavy. První tou státní institucí je státní moc. A druhou tou státní institucí je každý. Každý občan České republiky, to je myslí v Článku 42, je státní moci rovnocenný. Liší se to pouze tím, že obě ty instituce jsou si rovné, to je demokracie. V rovnosti, důstojnosti i v právech je demokracie, to nemá se svrchovaností lidu nic společného. A ten problém je v tom, že státní moc vlastně udržuje ten status quo založený Listinou a každý rozvíjí ten blahobyt, řekněme, té společnosti v intenci Listiny. Z jeho strany je to odpor, to znamená odpor je veden proti činnosti jiného. To slovo má nějaký význam a je to činnost proti jinému. Osobně v tuto chvíli chce říct, že by mu přišlo při existenci Listiny základních práv a svobod zcela nadbytečné přijímat jakýkoliv zákon. Tato otázka je velmi hypotetická a nevidí důvod ve své podstatě, proč by měl přijímat nějaký zákon. Hranice určuje sama ta listina, ta je ve své podstatě vztažným bodem demokratického právního státu, který je neměnný, nezadatelný, nezczizitelný a nepromlčitelný a ty ústavní zákony, jiné zákony, právní předpisy, jejich výklad a používání musí být v souladu s Listinou základních práv a svobod. Tudíž to odpovídá i na ten dotaz, který soud měl, nemůže si dělat, co chce. Listina základních práv a svobod z jeho pohledu má hlavní důvod ten, aby vlastně lidi se shodli na tom, že jsou si rovni v důstojnosti i v právech a ta práva a ta důstojnost je jí vymezena, tzn. ten základní atribut té Listiny je dohodnout se k tomuto vztažnému bodu, a to jednání a chování vlastně podřídit té Listině. Obžalobu vnímá, chápe ji. Tam ta obžaloba říká, že jednal podle Listiny, ale neříká jako obžaloba, v čem jednal špatně podle Listiny. Jestliže tedy s odkazem na Listinu něco udělal, tak ta obžaloba neříká, v čem to bylo chybné. Ta obžaloba říká, že to

udělal s odkazem na Listinu, s odkazem na Listinu může spravovat věci veřejné přímo podle Článku 21 odstavce 1 a není mu řečeno v celé obžalobě, proč by tak nemohl činit. Demokraticky právní stát Česká republika je nějakým způsobem definován Ústavou a ta říká, že jsou tam nějaké ústavní orgány a pokud ve své podstatě ty ústavní orgány přestanou konat tu svoji činnost v souladu s Ústavou, tak samotná Ústava říká, že občané mají právo na tu přímou zprávu věcí veřejných, což ta listina upřesňuje z hlediska těch mantinelů. Tam ten problém vnímá prostě v tom, že on odůvodňuje svoje jednání např. tím, že jednal podle Článku 23 a ten Článek 23 nevytáhl on, nepoužil ho on, protože Článek 23 je právo na odpor proti někomu, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod stanovených listinou. To neudělal on, on nic takového neodstraňoval, ale Ústavní soud, soudci Ústavního soudu, se přiznali k tomu, že toto udělali. Přiznali se k tomu v roce 2009, že tento demokratický právní řád založený Listinou chtějí odstranit výslovně tím, že pominou Článek 23 a on neudělal nic jiného, než toto 2. listopadu 2009 aktivoval a od toho ve své podstatě bylo zahájeno nějaké martyrium, které skončilo tím, nebo dosud neskončilo, ale v roce 2016 Nejvyšší správní soud sám od sebe napsal, že je „Nejvyšší ústavní institucí“, on si o tom může myslet co chce, neříká, že tento názor sdílí, ale je to stanovisko Nejvyššího správního soudu a to bylo předloženo a z tohoto pohledu vycházel z toho, že pokud někdo přestane plnit mezinárodní závazky, tj. podle Článku 10 Ústavy, jsou jistým způsobem nadřazeny českému právnímu řádu, tak musí se do toho nějakým způsobem položit, zvláště v situaci, kdy v této věci je profesně činný. Takže když to řekne jednoduše, jemu tam v té obžalobě chybí třeba to, že podle takovéto části zákona, podle takového ustanovení mohla ta druhá strana něco udělat, to tam nikde nenašel a je mu vyčítáno to, že použil Článek 21 odstavce 1 a Článek 23 Listiny, což si osobně myslí, že asi úplně nejde, protože státní zastupitelství ve svém slibu říká zcela jasně, že tyto věci musí chránit, Článek 4 Ústavy říká zcela jasně, že tyto věci jsou pod ochranou soudu, tak nerozumí tomu, jak můžete být souzen za to, že použijete Článek 21 odstavce 1 a Článek 23 Listiny. Je souzen za to, že svým výkladem použil tyto Články, ale to je trochu problém, tam je napsáno obecným výkladem. Obecný výklad je takový, který je všeobecně platný, protože obecný znamená všeobecný, takže jestliže státní zastupitelství mu má za zlé, že používal všeobecně platným způsobem Listinu, tak opravdu neví, co by na tom mělo být protizákonné nota bene trestné, to je ten jeho problém.

3. **K bodu 1 obžaloby obžalovaný uvedl**, že je občan Evropské unie. Má na to právo to udělat. Takový dokument vytvořil a odeslal ho osobám uvedeným v obžalobě. Ony mu odpověděly. On požádal o součinnost při tom překladu rodilého mluvčího. Nechal si i soudně ten německý překlad přeložit. V hlavičce upozornil, že tak činí podle Článku 5, Článku 6 Smlouvy o Evropské Unii. To nebyla jeho jediná korespondence s Evropskou komisí, té korespondence je daleko větší množství a potom, co se týče České republiky, tak tam odkázal na ty dokumenty, o které opírá tu možnost vystupovat podle Článku 23 a Článku 21 listiny. V listině se označil jako nejvyšší ústavní činitel, to je v listině uvedeno v uvozovkách. Má to odkaz na dokument Nejvyššího správního soudu, tam je uveden ten dokument Nejvyššího správního soudu. Uvozovky můžete použít ve dvou případech, ironizujícím způsobem a v citaci, toto je oficiální dokument, neví, proč by v tom měl být ironizující. Tzn. citoval rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Dokument je rozhodnutí občana Evropské unie a občana České republiky, tedy jeho. Má právo na přímou zprávu věcí veřejných. Ten důvod je třeba vnímat, proč to udělal. Ten důvod byl víceméně ten, že v roce 2009 na něco upozornil a v roce 2009 v souvislosti s tím, že na něco upozornil, klesly obranné výdaje České republiky na 1 %, takže upozorňoval na to, že závazky vůči Severoatlantické alianci jsou jasně definovány a dnes stojíme před situací, že to jedno procento, které do roku 2023 vydávali, budeme muset doplnit razantním skokem na 3 procenta, takže pokud to profesně víte, pokud se profesně v této věci pohybujete, tak máte zodpovědnost za ty skutečnosti úplně stejně třeba jako jakýkoliv občan ČR včetně občanů, kteří se identifikují s Ministerstvem obrany nebo Armádou České republiky. Je to prostě vaše zákonná povinnost to řešit. Plyne to z Listiny základních práv a svobod. To má každý občan povinnost. Je třeba

vnímat to, že Listina základních práv a svobod je subsidiární projekcí Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, což je číslo 120/1976 Sb., tj. Článek 21 odstavec 1 a Článek 23 to jasně říká. To jsou politická práva. On rozumí tomu, že to může někomu připadat divné, tomu rozumí, ten krok se mu nedělal lehce, ale jestliže víte, že dojde k válce za určitých okolností, jestliže víte, že to bude vyžadovat i navýšení rozpočtových zdrojů, jestliže víte, že to bude předpokládat možné nasazení občanů ČR ve válce a podotýká, že se bavíme o letech, které byly před 24. únorem 2022, na všechno toto upozorňoval, má v tom publikační činnost, tak potom je jistým způsobem alibistické nic neudělat a on toto udělal. Věděl ještě jednu velkou podstatnou náležitost, že v rámci kovidového vyrovnání Evropská komise navýší rozpočet ČR přibližně o tuto částku, těch 434 miliard Kč a také je třeba mít v potaz, že tyto peníze nebylo možné používat na vyzbrojování armády. On na to obdržel odpověď z Evropské komise, ta odpověď vzala to, co jim napsal, na vědomí a z toho vyvozuje, že ČR mohla opravdu to, co by dostala navíc, tzn. těch přibližně 450 miliard, použít na dorovnání toho deficitu armády a tím pádem ve své podstatě byla ta situace úplně jiná, než je teď. Ted' jsme v situaci, že opravdu naše vyjednávací pozice na mezinárodním fóru je poměrně malá. Z Evropské unie mu bylo odpovězeno a on v bodu 1 v tom dopisu přímo napsal, že kdyby měli s formou, kterou tam poslal, problém, tzn. použití státních symbolů Evropské unie a použití státních symbolů České republiky, tak že mají institut evropského prokurátora a mohou ve své podstatě v této věci konat. To se nestalo. Takže z toho nemá důvod nepředpokládat, že jednal zákonně a zcela transparentně.

4. **K bodu 2 obžaloby obžalovaný uvedl,** že takovou listinu vytvořil a odeslal. Podal ji i na Nejvyšším správním soudu. Na Nejvyšším správním soudu to podal osobně. Na Bezpečností informací službu to poslal, protože Bezpečnostní informační služba komunikuje přes P. O. BOX. Nejvyššímu správnímu soudu to bylo určeno. Označil se stejně jako v případě té Evropské komise. Na otázku, kde vzal pravomoc k vydání dokumentu, který má charakter rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, uvedl, že je to správní soud, tzn. je to správa věcí veřejných, tzn. správní soudnictví je specifické v této věci. Vychází z toho, že tento dokument bez aktivní součinnosti osob, které jsou tam uvedeny jako předsedové jednotlivých senátů Nejvyššího správního soudu, je k ničemu. To rozhodnutí je koncipováno tak, aby tyto osoby mohly ve své podstatě, v souvislosti i s tím výnosem v tom roce 2016, získat jakousi legitimitu, tzn. zrušit jeho Článek 23. Kdyby ty osoby to vyslyšely, tak jeho Článek 23 ruší, protože si berou zpět povinnosti a možnosti z Ústavy, které jí náleží a tam je důležité říct, proč to udělal. Když se na to podíváte, tak tam ty spouštěče byly tři, z toho jeden je tam přímo uveden. Tenkrát nastala situace, že Bezpečností informační služba se objevila bez ředitele, protože funkční období panu Michalu Koudelkovi skončilo a kabinet vedený panem Andrejem Babišem ho pověřil výkonem funkce zastoupením, což podle zákona o Bezpečností informační službě a zákona o zpravodajských službách není možné. Toto je z hlediska bezpečnostních a zpravodajských kapacit zcela zásadní problém, protože v tu chvíli ten člověk má problémy se svou legitimitou a je velmi těžké, i z hlediska dalších věcí, aby mu tu legitimitu někdo nepřipomínal, aby tuto legitimitu ve své podstatě ztrácel i v rámci zpravodajských kruhů. Tady je důležité říct, co se od té doby stalo. Od té doby se stalo to, že Česká republika na úrovni premiéra vykonala dvě návštěvy Spojených států a pokaždé začínala tuto návštěvu v Langley, v sídle CIA. Z hlediska diplomacie a z hlediska zpravodajských služeb je to jasné neuznání suverenity České republiky a můžeme si o tom myslet, co chceme, ale on by byl rád, kdyby toto skončilo a toto opravdu může skončit pouze tím, že se zruší jeho Článek 23, tzn. že tu legitimitu vykonávat tyto záležitosti si opět vezmou osoby činné v ústavních orgánech. Je třeba vnímat to, že jestliže lze zpochybnit funkci ředitele zpravodajské služby, tak potom je problém, že ten zpochybní celou tu službu a ty návštěvy třeba, jak byly organizovány ze strany Spojených států, tak to tak bylo. Ty dvě další věci, které jsou s tím spojeny, jsou jednak operace CIA přímo, kterých byl účasten, které vznikly ve své podstatě na základě jeho profesních záležitostí a které měly dojít k závěru, jak na tom

Bezpečnostní informační služba je. Sama Bezpečnostní informační služba, pokud je mu známo a Spojené státy to potvrdily, dospěla k názoru, že k aktivaci Článku 23 i Článku 21 odstavce 1 Listiny došlo. Toto není předmětem tohoto řízení a není to tam řečeno, ale je to tam popsáno a potom má i osobní záležitost, že Bezpečnostní informační služba si nechala požehnat praporu s tím, že zastává stejné duchovní hodnoty jako katolická církev a zde, on je teda katolík, ale zde má dva problémy. Jednak si myslí, že by nemělo být v demokratickém právním státě, který se nesmí vázat žádnou výlučnou ideologií nebo náboženstvím, takto žehnáno jakoby praporům státní organizací tohoto typu a za druhé se také obává, že za těchto okolností, které tady projednáváme, Bezpečnostní informační služba neuznává stejné hodnoty jako katolická církev. Dokonce by řekl, že neuznává hodnoty, které jsou spojeny s demokratickým právním státem, to je Listina základních práv a svobod. Ta dvojka byla opravdu motivována především tím, aby lidé činní v Bezpečnostní informační službě, resp. Nejvyšším správním soudem, zpátky získali svoji legitimitu. Je potřeba vnímat, v jaké to bylo uděláno dobře a je třeba vnímat i to, že ten následný vývoj to víceméně potvrdil, ty problémy, které z toho plynou.

5. **K bodu 3 obžaloby obžalovaný uvedl,** že i tuhle listinu vytvořil, tato listina je reakcí na odpověď z Evropské komise, která víceméně potvrdila, že bere tu situaci, kterou nastínil, na vědomí a on tímto krokem chtěl ve své podstatě aktivovat Ústavní soud a Nejvyšší správní soud. Důležité je to, že ani jedna ta instituce na to nereagovala. U Ústavního soudu tam může ve své podstatě předpokládat, že se někdo může domnívat, že není vázán žádnými časovými lhůtami, u Nejvyššího správního soudu tomu tak není, tzn. z jeho pohledu není důvod, aby si myslel, že to neplatí, protože jinak by na to musel někdo reagovat. Nejvyšší správní soud ani Ústavní soud na to nereagovali. Je třeba zdůraznit jednu věc. On ty kroky nedělal tak, aby zpochybňoval demokratický právní stát. On se snažil vytvořit rámec, aby osoby, které se identifikují s jednotlivými ústavními orgány měly možnost říct, že Listina základních práv a svobod je základní zákon státu a přes to nejede vlak. To se zatím nestalo. Je třeba vnímat, že tady máme dva ústavní zákony, které jsou přímo proti Listině a máme tady dva nálezy Ústavního soudu, které neuznávají Listinu a demokratický právní stát. To napsali přímo ti ústavní soudci, oni to tam napsali. Jestli místopředseda Ústavního soudu napíše, že tento krok musí udělat pouze pomine-li Listinu základních práv a svobod a je si toho vědom a přesto to napíše a nechá to ostatní kolegy podepsat, tak je snad jasné, že je to prostě v pozici, že se postavili proti Listině a pokud se bavíme o parlamentu, tak ještě tady máme zprávu, která říká, že ústavodárce, tedy parlament ve složení ústavodárném neví, co to je Listina, neví, jestli je to ústavní zákon nebo jiný právní předpis, neví, jestli ho může rušit, do něho zasahovat nebo měnit, ale protože se domnívá, že už se to někdy stalo, tak že to bude dělat dál. Toto jsou zcela jasné skutečnosti, které říkají, že osoby činné v ústavních orgánech neuznávají svrchovanost zákona, občanská práva a lidská práva. Jinak existuje usnesení nebo Nález Ústavního soudu č. 14/1994, jak bylo učiněno 21. 12. 1993 a tam je přímo napsáno, že plénum Ústavního soudu je přesvědčeno, že české právo není založeno na svrchovanosti zákona, ale že je založeno na svrchovanosti lidu. Obžalovaný vystudoval politologii, vystudoval i historii a ví, co to znamená svrchovanost lidu, svrchovanost zákona, jsou to jiné režimy republikánské, které se točí jakýmsi způsobem v cyklu, takže když toto má nějakým způsobem posoudit, tak má k tomu jakousi profesní způsobilost a tady říká, že máme ústavní orgány, které nám ve Sbírce zákonů dosvědčují, že se nehodlají řídit ústavním pořádkem České republiky a že se nehodlají řídit Listinou základních práv a svobod. Z toho mimo jiné plyne, když to vezmete z hlediska mezinárodního práva podle Článku 10 Ústavy, tak z hlediska mezinárodních smluv to třeba pro nás plyne, že máme nulovou kolektivní obranyschopnost, protože nemůžeme použít Článek 5 Severoatlantické smlouvy třeba, protože to můžeme pouze za předpokladu, že ta základní práva definovaná tím mezinárodním paktem o občanských a politických právech na základě Charty OSN prostě uznáváme. Když je neuznáváme, tak jsme mimo hru. On teď v kontextu té situace, která je, prostě chce tlačit na to, aby se vyřešilo, jestli teda se budeme řídit tímto mezinárodním právem, které bylo

implementováno pomocí Listiny i do našeho právního systému nebo ne, protože opravdu může nastat situace, velmi rychle může nastat situace, že nám někdo řekne: no ale, vy tady máte tyto problémy a na mezinárodním fóru to už bylo naznačeno, že se to asi řekne, a ne z jedné strany. Bylo naznačeno, že právo OSN a jeho implementace v jednotlivých státech bude základním řeckně kamenem pro posuzování, jak na tom ten stát je a jestliže vnímáme to, že Listina základních práv a svobod je opravdu projekcí toho mezinárodního práva OSN do našeho právního systému nebo ta hlavní, tak potom, jestli nedodržujeme Listinu, jestli tím pádem nedodržujeme pakt, tak nemůžeme počítat s tím, aby nám bylo řečeno, že dodržujeme mezinárodní pořádek. Jsou vyjádření ze strany Číny, jsou vyjádření ze strany Ruské federace, které to říkají a v pátek bylo vyjádření ze strany Spojených států. Je třeba vnímat, že ČR je součástí Evropské unie, bavíme se tady o situaci, která se týká v tuto chvíli i celé Evropské unie. Vládne právo, ten zákon, ten je svrchovaný. On ho využívá, má na to právo ho používat. Ten problém tady řekl. Ústavní soud říká, že se nehodlá řídit Listinou základních práv a svobod, říká to veřejně a zcela jasně. Ústavodárce říká, že se nehodná řídit Listinou základních práv a svobod, říká to veřejně a zcela jasně. Skutek pod bodem 3 obžaloby odpovídá. Opět byl označen jako v předchozích dvou případech jako „Nejvyšší ústavní instituce“. Je to citace Usnesení Nejvyššího správního soudu. Předpokládal, že minimálně jedna z těch institucí by mu měla odpovědět v nějaké zákonné lhůtě. Mohli mu odpovědět třeba, že se mýlí a mají pro to tyto důvody, nestalo se tak. Jestli ústavní soud poté, co ve své podstatě toto bylo vyneseno na papír, se opět postavil proti Listině základních práv a svobod, tak asi není schopen fungovat v souladu s Listinou základních práv a svobod. Co je platné neurčuje nikdo, kdo je vybrán, kdo je jmenován nebo odhlasován. Co je platné, a to je ten kámen úrazu, určuje svrchovaný zákon, svrchovaný přirozený zákon v podobě Listiny základních práv a svobod, ten určuje, co je platné. Nelze vykládat. § 1 odst. 1 ústavního zákona č. 13/1991 Sb. říká, že nelze Listinu vykládat, protože on zní. Ústavní zákony, jiné zákony, právní předpisy, jejich výklad a používání musí být v souladu s Listinou základních práv a svobod. Dopad té listiny má být úplně jednoduchý, abychom se vrátili k dodržování Listiny základních práv a svobod. Ta listina tak není nazvaná, protože byly podány předtím jiné listiny, které byly nazvány jinak a byly vyřízeny v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Výklad Listiny není státní mocí možný. V tom Článku 23 je napsáno, že každý má právo na odpor proti tomu, kdo by odstraňoval demokratický řád lidských práv a základních svobod založených Listinou. Důležitý dodatek tam je: pokud je činnost ústavních orgánů nebo dosažení spravedlnosti znemožněno. Ten odpor můžete vést pouze za předpokladu, že platí, že je znemožněna činnost ústavních orgánů a že znemožněno účinné použití zákonných prostředků. Takže, jestliže ústavodárce řekne, že mění Listinu základních práv a svobod, bavíme se o ústavním zákonu č. 162/1998 Sb., jestliže Ústavní soud řekne, že si osobuje právo rušit ústavní zákony, kterými se musí řídit a je jimi vázán, tak potom nastávají ty dvě podmínky, na základě kterých můžete použít ten odpor. To není výklad obžalovaného, to je napsané v tom článku. Může Ústavní soud fungovat, když nebude dodržovat ústavní pořádek České republiky? Jestliže Ústavní soud řekne, že bude rušit ústavní zákon, kterým se podle Článku 85 odst. 2 Ústavy České republiky musí řídit a podle Článku 88 odstavce 2 Ústavy ČR je jím vázán, tak asi nedělá něco, co mu je povoleno. Jestliže soudce zpravodaj, který toto dělá přímo píše, že když toto chce udělat, tak musí pominout právě Článek 23 Listiny, tak se nezlobte, obžalovaný ve své podstatě, z hlediska svého vzdělání a své zodpovědnosti, kdyby to řekl jinak, společnost do něj vložila zadarmo nějaké peníze, aby vystudoval, tak mu nezbyvá nic jiného, než ten Ústavní soud vyzvat k nápravě té situace a jestliže ten Ústavní soud mu začne vykládat, přesně před 15 lety vydal stanovisko ústavní soudce Kučera, který říká, to stanovisko bylo myslí minulý týden poskytnuto, který říká, že to bude trvat, ale že snad jednou někdy ta diskuse bude zahájena, takže jinými slovy, on uznává, byl disidentem, dělal dissent k tomu nálezu PL 2709, ale v tom disentu, když si přečtete, tak se všechno ve své podstatě stalo, co on predikoval. On je opravdu rád, že po 15 letech zahajujeme tuto diskusi. Článek 23 existuje, Článek 23 použil a když tedy má výklad, tak předpokládá, že se dozví, v čem ten výklad je chybný, a ne že je chybný na základě toho, že

daleko podřízená právní norma říká něco, co si člověk může myslet. On jako občan ČR má právo použít Článek 23 Listiny základních práv a svobod, a to udělal. Jestli někdo toto právo zpochybňuje, tak zpochybňuje listinu. Jestli někdo neřekne, co udělal špatně v rámci toho, tak on nemá důvod ve své podstatě, v té obžalobě není napsané, co udělal špatně. V té obžalobě je napsané, že se dovolil považovat za nejvyšší ústavní instituci nebo že použil státní znak. Státní znak používají reprezentanti České republiky, velký státní znak, dělají něco špatně? Státní znak podle zákona o symbolech ČR může za určitých okolností použít jakákoliv právnická nebo fyzická osoba. Jinými slovy, jestli Listina říká, že může za určitých okolností dělat správu věcí veřejných, tak ten státní znak 6 nebo 7 let nepoužíval, on ho začal používat až po sedmi letech, a 7 je důležitá číslovka, že po 7 letech k něčemu dospěl a po 7 letech ten státní znak použil a nikdo ho nerozporoval dalších 5 let, od roku 2018 nikdo nerozporoval použití státního znaku, ani Nejvyšší státní zástupce Zeman nerozporoval použití státního znaku jeho osobou. Jenom mu všichni psali: my se nechceme chytit tou listinou, my se chceme chytit, on neví čím, to, co si odhlasujeme, a to je ten problém. To je ten problém, protože tady potom dochází k odstraňování demokratického právního řádu lidských práv a svobod založeného Listinou. On tomu rozumí historicky a politologicky, jak k tomu došlo a teď jde jenom naslouchat ve své podstatě a říct si vzájemně v čem je ten problém. Jestli říkáte, že problém je v tom, že používá citaci Nejvyššího správního soudu, jestli je problém v tom, že se řídí Listinou, tak jo, on s tím nic neudělá, je to situace, do které jsme se dostali, vidíte to jako problém. On jen říká, že to není dobrá cesta, protože to odnese celý stát. To není záležitost Vladimíra Chlupa, to je záležitost celého státu, protože celý stát najednou zjistí, že se dostal mimo trajektorii, na kterou ve své podstatě v roce 1991 vstoupil. Pokud jde o skutečnost, čeho chtěl dosáhnout, tak sabotáž demokratického právního státu může být napravena účinnou lítostí. Když by tyto instituce umožnily projednání této záležitosti, když by umožnily ve své podstatě vysvětlení a nějakým způsobem prezentace těch různých názorů v této věci, tak si myslí, že lze je přimět k tomu, aby se vrátily k dodržování té Listiny základních práv a svobod.

6. **K bodu 4 obžaloby obžalovaný uvedl**, že Obvodní soud pro Prahu 6 potom s ním komunikoval. Předmětnou listinu vytvořil a obsah odpovídá. Listinu odnesl na Obvodní soud pro Prahu 6. Tady je spíš otázkou, podal to právě v tom režimu Článku 21 odstavce 1 v rámci režimu Článku 23 na Obvodní soud pro Prahu 6, tedy podle Článku 4 Ústavy České republiky 1/1993 Sb., je povinen jeho základní práva a svobody chránit, tzn. ten základní problém je, že na jedné straně nepřipustil, řekněme, veřejné projednání v rozporu s Hlavou 5 v této věci, o což ho požádal, na druhé straně je problém, že všechny ty dokumenty, o kterých teď soud mluvil, se k němu dostaly právě cestou Obvodního soudu pro Prahu 6 přes státní zastupitelství a tady si klade otázku, jak je to možné, protože v právním státě to opravdu možné není. To by potom museli napřed chránit má práva v rámci veřejného řízení, které bylo občanskoprávní v tomto případě, podle Listiny řešit ve své podstatě tu podstatu té věci, tzn. tam místně příslušný byl Obvodní soud pro Prahu 6 nikoliv trestní soud v Olomouci. Pochopte, jestliže má nějaké právo, zatím jej nikdo nerozporoval, ani v obžalobě není rozporováno, že to právo nemá, to právo je pod ochranou soudní moci, tak jak může soudní moc zahájit ve své podstatě s výkonnou mocí součinnost na dehonestaci jeho osoby. Neříká, že je účelem trestního řízení dehonestace, ale státní zastupitelství dozorovalo dehonestaci jeho osoby, které bylo v rozporu se zákonem. V rámci toho trestního řízení byla vyloučena Hlava 5 Listiny. To není jeho výklad, to je napsané v rozhodnutí krajského soudu, které bylo předloženo jako důkaz. Krajský soud řekl, bylo to v rámci řízení o jeho umístění do psychiatrické léčebny, kde strávil 300 hodin bez toho, aniž bych stanul před soudem, což rovněž není možné. Nemůže být 300 hodin v psychiatrické léčebně bez toho, aniž by stanul osobně před soudem, taková možnost neexistuje. Zákon říká, že to nejde. Článek 8 odstavce 3 Listiny základních práv a svobod říká, že je-li obviněn z trestného činu nebo stíhán, tak má PČR pouze dvě možnosti, zajistit jej a odvést jej k soudu nebo jej po nějaké lhůtě propustit na svobodu. Je překvapen, že když něco podáte k soudu, tak soud místo toho, aby to

řešil, tak zahájí činnost s mocí výkonnou, což je státní zastupitelství. Státní zastupitelství je součástí moci výkonné, tzn. soud tímto krokem jasně potvrzuje, že není nestranný. Můžete samozřejmě dát podnět k trestnímu stíhání, ale to se nestalo v tom kontextu, že on má právo na to, aby jeho věc byla řešena veřejně. Ale to se mělo dít u Obvodního soudu pro Prahu 6. On udělal podání, nikoho tím podáním neosocoval nebo nenapadal, dál mohl žít, všichni mohli dál žít úplně normálně, on jenom chtěl svým podáním ve své podstatě narovnat situaci, která je problém, a to je vyzbrojování armády ČR, příprava Armády ČR na bojeschopnost, jinými slovy toto je všechno potvrzeno na veřejné diskusi dnes, tam není rozpor. Jinými slovy, on využil svého zákonného práva a požádal soud o ochranu svých základních práv a svobod a soud místo toho, aby tu ochranu základních práv a svobod s ním projednal, tzn. on si jej mohl pozvat a říct, víte, může to vést k tomu, že budete trestně stíhán a on řekne ano, to chápů, ale mám pro to tyto důvody, tak místo toho, aby vyslechl ty jeho důvody, na což má právo, aby soud vyslechl jeho důvody, které jej k tomu vedly, tak zahájil ve své podstatě nějaké úkony s jinou složkou státní moci proti jeho osobě. Tam došlo k tomu, že si vyměnili několik dopisů s Obvodním soudem pro Prahu 6 a následně s Městským soudem v Praze, v žádném z těch dopisů nebylo napsáno, že udělal něco špatně. Jinými slovy, kdyby tam bylo napsáno: zdá se nám, že jste udělal něco špatně, pojdte tady s námi si to vyříkat a potom ve své podstatě by klidně i rád na sebe podal trestní oznámení, kdyby shledal, že to je relevantní, ale tady došlo k tomu, že soudní moc přestala se řídit Listinou základních práv a svobod, přestala chránit jeho základní práva a svobody a zahájila jakési úkony, které vedly k tomu, že tady dnes stojí. Je to trochu zvláštní, na jedné straně může poděkovat za to, že před soudem stojí, protože on se 14 let snaží, aby před nějakým soudem stál a ten důvod je jednoduchý, aby se opravdu projednala situace, kdy se tady na úrovni ústavních orgánů nedodržují ústavní zákony, nedodržuje se ústavní pořádek České republiky, takže kde jinde to chcete řešit než u soudu. On jenom ví, že když uděláme chybu, tak to násilí proti nám, proti České republice, použije někdo jiný a tomu chce ve své podstatě zabránit. A to jde opravdu jenom tím, že se pochopíme, třeba na úrovni té Listiny, že tu Listinu vezmeme jako vztažný bod a ta Listina jako vztažný bod nám bude „majákem“, podle kterého se budeme rozhodovat, co je špatně a co je dobře. Jestli kdokoliv napíše, že podle Článku 23 dává odpor proti nějaké činnosti někoho a tady bereme, že dával odpor proti tomu, že se nevyzbrojuje Armáda ČR, která se měla vyzbrojovat, a to si myslí, že veřejná diskuse dnes nezpochybňuje, tak kde jinde to chcete projednat než u soudu. Listina základních práv a svobod, neurčuje ve své podstatě, kromě toho, že to musí být s ní v souladu, jakým způsobem je Článek 23 a Článek 21 odstavce 1 vykonáván. Meze vykonávání těchto článků je samotná listina. Odpor je činnost proti činnosti jiného, to není občanská neposlušnost nebo nějaký násilný akt. Máte třeba článek 18, který zakládá petiční právo apod., vy, když zjistíte, že někdo dělá něco špatně, že by to mohl dělat líp, tak mu prostě pošlete nějaký elaborát a on, pokud je ústavním orgánem nebo kompetentním úřadem či bezpečnostním sborem, tak vám na to má jakýmsi způsobem odpovědět. Když to neudělá, tak sám dosvědčuje, že tu listinu neuznává a jestli to neudělá několik institucí, tak nezlobte se, jestliže ví, že dnes začne reálná diskuse o tom, že se bude zavádět povinná vojenská služba z důvodů našeho opomenutí v minulých letech, tak můžete asi vnímat, že jeho kroky byly trochu relevantní. My jsme něco zanedbali, něco jsme udělali špatně a teď se nás Spojené státy konkrétně podle Článku 4 Severoatlantické smlouvy oficiálně ptají, ten dotaz obdrželo Ministerstvo obrany minulý týden, kolik vojáků jsme schopni poslat na Ukrajinu. Současně nám v červnu bude řečeno, že naše armáda se má zvětšit z 30 tis. na 37 500 a protože obžalovaný zná způsob doplňování armády a jejího fungování, tak říká, že to asi nejde udělat jinak, než že někteří lidé na tu vojnu budou muset chodit povinně, a to samé ve své podstatě řekl pan Řehka, který je vnímán jako náčelník generálního štábu Armády ČR. On Karla Řehku zná dlouho, takže jemu se to těžko říká, protože s ním je v nějakém znalostním vztahu. Náčelník Generálního štábu je jakási hodnost, která je obsazována.

7. K dotazu soudce, zda za těch 14 let jakákoliv instituce z veřejné správy, zda dala někdy najevo, že ta funkce, kterou si vzal nebo využil Článek 23 a Článek 21, skutečně existuje, zda to mělo jakýkoliv reálný dopad, že by jakkoliv na to někdo pozitivně reflektoval, reagoval tak, že skutečně je něco takového možné a je možno tímto způsobem jednat za veřejnou správu nebo vydávat jakákoliv rozhodnutí, předběžná opatření, rozhodovat o tom, jakým způsobem budou vyčleněny peníze z Evropské unie apod., obžalovaný uvedl, že jednak odpověděla Evropská komise, že to bere na vědomí tu situaci, která je. Jestliže premiér ČR začíná státní návštěvu v sídle cizí zpravodajské služby, to svědčí o tom, že za Bezpečnostní informační službu převzala zodpovědnost CIA. Jestli premiér suverénní země začíná v jiné suverénní zemi návštěvu v sídle její zpravodajské organizace, jedná se z diplomatického hlediska o porušení svrchovanosti toho státu. Z hlediska třetího skutku, ze kterého je obžalován, na který nikdo nereagoval, tak to, že někdo ze své podstaty říká, že je dále příslušníkem Bezpečnostní informační služby, nemá důvod to zpochybňovat, on se jen snaží vysvětlit, že Bezpečnostní informační služba má velký problém a je v zájmu nás všech, abychom tento problém řešili. Takovéto rozhovory s příslušníky Bezpečnostní informační služby proběhly z jeho strany. Proběhly předtím, než se to stalo. On požádal třeba Spojené státy o nabídku určité vojenské techniky a ta nabídka na straně Spojených států byla oficiálně České republice udělena. Má to souvislost s projednávanou věcí, že to prověřovala Bezpečnostní informační služba a na základě prověření Bezpečnostní informační služby ta nabídka ze strany Spojených států byla ČR učiněna. Soud se ptal, jestli někdo uznává ve své podstatě situaci, ve které se, ne svoji vinou, podle Článku 23 a Článku 21 ocitl, tak na to odpovídá, že když někdo činí určité nabídky na mezinárodní úrovni tak, jak to po nich chtěl, tak on neměl nikde jinde možnost to získat. Kongres Spojených států nemůže dát soukromé osobě nabídku na zbraňové systémy. Soudce by měl vědět, že zbraně se nachází v jakémsi režimu obchodování. On si myslí, že minulý týden byl předložen dokument, který říká, že ROBOT je normálně součástí smluvních vztahů s Ministerstvem obrany, takže takto by na to asi odpověděl. Pokud někdo zpochybňuje Článek 23 a Článek 21 odst. 1 Listiny, tak samozřejmě pro něj platné není.
8. K dotazu státní zástupkyně, zda podle obžalovaného je vůbec nějaký orgán, který v ČR funguje, zda je v souladu s Listinou základních práv a svobod, obžalovaný uvedl, že nějak fungujeme, ale nefungujeme v souladu s Listinou základních práv a svobod. Když to vezmeme z politologického hlediska, tak se odsouváme od demokracie. Snažíme se odstranit demokraticky právní řád založený tou listinou. Všechny ty instituce, které byly jmenovány (Ústavní soud, Nejvyšší správní soud, Parlament), se vlastně snaží odstranit tu demokracii. Z hlediska cyklu republiky je to logické, jim to nevyhovuje. Nemyslí si, že on sám funguje bezchybně, on se snaží jako občan ČR způsobem, který mu je dán, který zvládá, upozornit na určitý problém. Důvody toho upozornění se zde snaží vysvětlit. Věří v to, že lidé jsou v zásadě dobří, tzn. problém je pouze v tom, že vždycky chceme víc než ti druzí. Tento případ svědčí o tom, že když byly konfrontovány ústavní orgány s otázkou funkčnosti podle Listiny základních práv a svobod, tak potvrdily, že nefungují podle Listiny základních práv a svobod. Neříká, že neexistuje žádný. Neříkejme existence nebo neexistence, protože to je opravdu složité, to gros je vrátit tyto orgány na trajektorii základních práv a svobod. Dnes ty orgány nejsou na trajektorii základních práv a svobod. Všechny osoby, které neuznávají Listinu základních práv a svobod si přejí odstranění demokracie a přechod k jinému způsobu fungování státu. Osoby jsou doloženy ve spise, nebude tady jmenovat, protože si je nepamatuje. Na dotaz z jakého důvodu označil listinu např. jako usnesení Nejvyššího správního soudu, uvedl, že to je z toho důvodu, že mu nezakazuje Listina to takto pojmenovat, a protože se jedná o správní akt, tak to může být i usnesení. Má za to, že asi může vydat usnesení NSS. Neřekl, že může vydávat jakékoliv dokumenty, které mají správní charakter a nejsou v rozporu s Listinou základních práv a svobod. V Listině základních práv a svobod se o Nejvyšším správním soudu nic nepíše. Pokud jde o výklad článku 23 Listiny, místopředseda Ústavního soudu, Ústavní soudce zpravodaj v nálezu PL 2709 si byl vědom toho,

že proti jeho činnosti lze aktivovat Článek 23 Listiny základních práv a svobod, veřejně to publikoval v časopise Právník v dubnu 2005, tzn. nemá důvod si myslet, že tento úmysl, který jasně nastínil, který jasně popsal a který potom provedl v rámci výkonu své funkce, prostě zakládá nějaké jeho chybné postupy. Vychází z jeho skutku, protože ten Článek 23 říká, že může napsat co chce svým způsobem, pokud je to v souladu s Listinou, pokud tu Listinu nějakým způsobem nehanobí, pokud uznává důstojnost rovnosti a v právech tím co napíše, tak může napsat, co chce. Tady on napsal, že aby mohl něco udělat, tak musí pominout Článek 23 listiny a obžalovaný se ohradil a vznesl odpor, činnost proti tomu, co udělal, protože věděl, že to udělal s tím, že tento Článek pominul. Tak tento článek aktivoval. Neexistuje žádný člověk, který má konečné slovo v demokratickém právním státě, taková osoba neexistuje, to je ten základní problém, který my tady řešíme. Někdo chce nějaké dovolení pořád od někoho, aby mohl dělat to, co si přeje. Demokratický právní stát je založen na tom, že lidi spolu žijí v důstojnosti a s uznáváním práv toho druhého. Když je začnou porušovat, tak jsou tady od toho soudy, aby nějakým způsobem, s vědomím těch základních práv, tu situaci řešily. Jestliže Nejvyšší soud v té zemi řekne, že se nebude řídit základními právy, tak jak v té zemi může být dosaženo spravedlnosti, protože je to nejvyšší odvolací instituce. Jestliže ústavodárce této země řekne, že se nebude řídit základními právy, tak jak v té zemi může fungovat právo. Ta země nemusí kleknout, ale může se změnit na oligarchii, může se změnit na timokracii, může se změnit zpátky na ochlogracii. Ale tady je důležité říci to, že vzhledem k tomu, když se podíváte na ta podání, která dělal, tak je dělal s vědomím si nějakého mezinárodního přesahu, nežijeme v situaci, kdy jsme tady sami, jsou tady jiné kultury a kultura západní již není dominantní. Takže když to vezme do důsledku, někdo nám to otluč o hlavu, někdo toho zneužije a pokud se bavíme o tom, proč to podal k tomu soudu, tak od roku 2022 Čína a Rusko vydávají jasná prohlášení a ta prohlášení říkají, čeho chtějí na mezinárodním fondu dosáhnout, a to první prohlášení ze 4. 2. 2022 znělo jednoduše, ač bylo celkem dlouhé a znělo, aby demokracie byla to, co si lidi řeknou a demokracie není to, co si lidi řeknou. Demokracie má svá jasná pravidla, má své jasné zákony a v rámci mezinárodního pořádku organizace spojených národů je jakýmsi způsobem definována. On vystupoval jako konkrétní osoba, jako Vladimír Chlup. Vždycky vystupoval jako Vladimír Chlup. Podával to formou, aby ty instituce měly možnost se vrátit na tu oběžnou dráhu té Listiny základních práv a svobod. Když se podíváte na ta podání, ta podání jsou koncipována tak, že pokud ti lidé, kteří tam sedí, udělají nějaké aktivní kroky v rámci toho podání, tak jej o Článek 23 automaticky připraví. Jinými slovy, když se bavíme třeba o znemožnění činnosti těch ústavních orgánů, tak tam nic nebránilo Nejvyššímu správnímu soudu, nic nebránilo Ústavnímu soudu i v intenci té ústavní žaloby z roku 2009, prostě zahájit to veřejné projednávání, na které má právo mimo jiné i podle Článku 23. Když řekne, že s tím nesouhlasí, ve své podstatě ano, on uznává, může 5-10 milionů lidí začít takto fungovat, je tady anarchie, ale tady se snažil ty věci dělat neanarchisticky, tzn. nešel vyřvávat na náměstí, že tady všichni pozbydou legitimacy, on třeba napsal všem senátorům 2x, tzn. napíšete 2x 81 dopisů, jasně jim vysvětlíte tuto záležitost, Ústavní právní výbor senátu řekne ano, my si k tomu sedneme, ano, uděláme jednání, očekávejte v nejbližší době vyjádření v této věci. Když to nepřijde, tak se ptá proč, odpověď je ta, že volby dopadly tak, jak jsme chtěli, není to potřeba. V tom Článku 23, který má dvě části, tak v té druhé části je to jasně napsáno, tzn. jestli ta instituce začne dál pracovat v souladu s Listinou základních práv a svobod, tak se Článek 23 ruší. Jestli by Nejvyšší správní soud (listina č. l. 19 – 21 viz dále) toto konkrétně zveřejnil na své úřední desce, tak tím vyvolá určité řízení a tím chce říct, že o to šlo. On to nepodával s tím, že to tam zveřejní nebo nezveřejní, on to podával s tím, že má možnost tuto i tuto. Jestliže nastala situace, že byl pověřen vedením Bezpečnostní informační služby nějaký člověk, tak automaticky činnost té služby byla znemožněna. Ten dokument je svým způsobem nadbytečný, ale mohla se obnovit ta činnost využitím toho dokumentu, to byl ten cíl. Když zpravodajská činnost nějakým způsobem probíhá, součástí jsou open-source intelligence, jinými slovy většina zpravodajských služeb sprátelených i nesprátelených sleduje veřejně dostupné zdroje. Když toto najde, tak běžně ty sprátelené služby

se automaticky ptají, jak si to mají vyložit. Některé spřátelené služby už to věděly, jak si to mají vyložit, třeba CIA nebo DIA, ale ten problém je vyloženě v tom, že vyhledáte podle Článku 23 způsob, jakým napravit tu situaci a nemá pocit, že Listina základních práv a svobod by mu opravdu zakazovala vydat usnesení Nejvyššího správního soudu s tím, že chce dosáhnout ve své podstatě projednání tohoto usnesení. Ta diskuse mohla začít podle správního řádu třeba, podle 500/2004, neví, jestli vůbec je oprávněn nějaká správní rozhodnutí vydávat. Na tento konkrétní dopis mu taky bylo odpovězeno, odpověď je ve spise. Je to v důkazních materiálech, důkaz pana Mazance. Reagoval na to podáním číslo tři. Potom už mu neodpověděli. Má to nějaký řád a ten řád spočívá v tom, že napřed byla zastavena činnost Bezpečnostní služby tím, že nemá ředitele. Bezpečnostní informační služba může fungovat pouze tehdy, má-li ředitele. Mezi tím dostal odpověď z evropské komise a na základě toho reagoval tím skutkem, který je v obžalobě pod číslem 4, tzn. zastavení činnosti. Nebylo mu odpovězeno, že to právo nemá. Byl řečen názor, že se tím může něčeho dopustit, že se tím může dopustit přisvojující pravomoci úřadu.

9. Obžalovaný dále uvedl, že od roku 1995 je činný v obranném průmyslu a v rámci toho se podílel na několika vyzbrojovacích projektech armády ČR především v souvislosti s NATO, z velké části to byly činnosti, které byly řešeny i pro vyzbrojovací agenturu NATO NSPA, kde se řešila třeba otázka kompatibility boje v noci, pozemně vzdušného boje, vybavení malých jednotek, celkové zabezpečení, technologie. Byl opakovaně žádán Ministerstvem obrany, generálním štábem o určité expertízy, dělal rozborů konfliktů, ze kterých potom vyplývaly nějaké zásadní změny, toto vše se dokládalo minulý týden v nějakém minimálním množství a z toho pohledu je konfrontován s tím bezpečnostním vývojem, který tady je, má publikační činnost v této záležitosti, poměrně pravidelnou, nad rámec toho 20 let vyučoval na UP historii západu, takže toto je jeho nějaká kvalifikace. Mezinárodní řád v roce 1945, který završil dvě světové války, je postaven na mezinárodním právu organizace spojených národů, od Charty organizace spojených národů, přes všeobecnou deklaraci lidských práv, mezinárodní pakt o občanských politických právech až k té projekci národní Listiny. Důležité je, že Severoatlantická smlouva, která je součástí našeho právního řádu pod č. 66/1999 Sb. říká, že pouze státy, které toto dodržují a které toto nějakým způsobem cítí a realizují, mohou ve své podstatě být součástí této kolektivní obrany. Pro něj je zcela zásadní to, že může nastat situace, že díky těm věcem, kvůli kterým tady jsme a nejsou to ty 4 body té obžaloby, jsou to ty kroky těch ústavních orgánů, může být obranyschopnost ČR zásadním způsobem narušena a zpochybněna. To je to, co je zásadní. Jinými slovy pakty č. 162/1998, 318/2009, 49/2021 a 295/2021 jsou jasné důkazy toho, to jsou polovina nálezy ÚS a polovina jsou zákony, to jsou jasné důkazy toho, že způsobilost ČR v rámci kolektivní obrany Severoatlantické aliance může opravdu zpochybnit kdokoli. Já jsem jinak mimochodem dokazoval v rámci této věci, že tady došlo k tomu, že někteří ti lidé opravdu konali na objednávku jiných států. S žádným duševním onemocněním se neléčil. Nebylo mu sděleno, proč orgány činné v trestním řízení chtěly přezkoumávat jeho duševní stav. Jenom mu vždycky položily otázku, jestli se cítí normální, jestli si myslí, že je normální. Nesdělily mu, proč by to chtěly zkoumat. Když byl ve zdravotním ústavu, nebyla mu přidělena nutná obhajoba. Dostal propouštěcí zprávu a neví o tom, kromě obžaloby, že by nějaká jiná zpráva existovala. Hledal a stále hledá způsoby, jak odstranit tu situaci, která je dána, že si ve Sbírce zákonů ČR může kdokoli přeciť, že ústavní orgány neuznávají Listinu základních práv a svobod, to je ten jeho problém, který chce nějakým způsobem napravit, a to si myslí, že by zde mělo jasně zazníť. Jestli k tomu používá takové nebo takové prostředky, pokud tak činí nenásilně, pokud tak činí s tím, že se dotyční můžou k tomu vyjádřit, tak to nevnímá, že by to bylo jakýmkoliv způsobem závadné. Jestli někdo říká, že je to jeho názor, říká ano, může to být jeho názor, ale potom ať mu předloží jiný názor. Zatím ty názory, které mu byly předloženy a na které reagoval, to je důležité, reagoval až na ty názory, jako je třeba Holendr, tak byly na počátku činěny s úmyslem ten demokratický právní stát odstranit, bylo to tam přímo jasně řečeno. Nemá důvod ve své podstatě si myslet, že dělá něco zcela zásadního. To, že některým lidem se to nelíbí, to,

že někdo si myslí, že přece nemůže být normální, když vydá usnesení Nejvyššího správního soudu, on tomu rozumí, protože za první republiky to nešlo, za Rakouska-Uherska to taky nešlo, teď to za určitých okolností asi jde.

10. Z písemnosti označené jako Předběžné opatření 1/2022 (č. l. 5 - 9) soud zjistil, že jde o listinu ze dne 3. 6. 2022 podepsanou osobou Vladimír Chlup, vydávající se za nejvyšší ústavní instituci a zastupující Evropskou unii a Českou republiku, kterou se stanoví osobám identifikujícím se s Ministerstvem obrany České republiky a Generálním štábem Armády České republiky, aby se zdržely další sabotáže demokratického právního státu a umožnily přípravu příslušných realizačních smluv v intenci Usnesení 1/2022, o dílčí urgentní realizaci projektu ROBOT v souvislosti s aktivitami Ruské federace a Čínské lidové republiky od 4. 2. 2022 tak, aby byly podepsány do 30. 9. 2022. Dokumentem je mimo jiné žádáno o zajištění vykonatelnosti předběžného opatření ze strany osob identifikujících se s Obvodním soudem pro Prahu 6 a to nejpozději do dne 30. 6. 2022 ve vztahu k účastníkům řízení Ministerstvo obrany ČR a Generální štáb Armády České republiky. V záhlaví listiny je použit velký státní znak České republiky a vlajka Evropské unie. Dokument obsahuje i část nazvanou odůvodnění. Z listiny je patrné, že tato byla dne 3. 6. 2022 v 10:28 hodin osobně předána na podatelnu Obvodního soudu pro Prahu 6.
11. Z písemnosti v německém jazyce ze dne 12. 7. 2021 adresované předsedkyni Evropské komise Ursule von der Leyen a představitelům Evropské komise a Evropského parlamentu (č. l. 10 - 14, 73 - 77), s českým překladem včetně překladatelské doložky (č. l. 81 - 86), soud zjistil, že jde o listinu ze dne 12. 7. 2021 podepsanou osobou Vladimír Chlup, vydávající se za nejvyšší ústavní instituci a zastupující Evropskou unii a Českou republiku, adresované Ursule Von der Leyen, Monice Hohlmeier a Johannesi Hahnovi, prostřednictvím které autor rozhodl o vyčlenění prostředků Evropské unie v rozsahu 434 670 000 000 Kč na realizaci projektu ROBOT. K uvedené listině je jako důkaz připojena listina označená jako Rozhodnutí 1/2021 o vyčlenění prostředků z Evropské unie z programového období 2021 - 2027 (č. l. 15 - 18), jde o listinu blíže neurčeného data, vydavatelem je osoba Vladimír Chlup označující se za nejvyšší ústavní instituci a zastupující Evropskou unii a Českou republiku, jde o rozhodnutí, kterým se vyčleňuje shora uvedená částka na realizaci projektu ROBOT. V záhlaví listiny je použit velký státní znak České republiky a vlajka Evropské unie. Ze stvrzení zásilky (č. l. 16 - 18) pak soud zjistil, že předmětné dokumenty byly adresátům shora doručeny dne 12. 7. 2021.
12. Z písemnosti označené jako Unesení nejvyššího správního soudu (č. l. 19 - 20) soud zjistil, že jde o listinu ze dne 16. 8. 2021 podepsanou osobou Vladimír Chlup, vydávající se za nejvyšší ústavní instituci a zastupující Českou republiku, kterou se znemožňuje činnost Bezpečnostní informační služby ČR od data 15. 10. 2009 do 09. 09. 2016 a ukládá osobám identifikujícím se s funkcí předsedy senátu Nejvyššího správního soudu, aby předešly dalším škodlivým následkům trestného činu sabotáže, a to nejpozději do 8. 10. 2021. V záhlaví listiny je použit velký státní znak České republiky. Dokument obsahuje i část nazvanou odůvodnění. Z listiny je patrné, že tato byla dne 16. 8. 2021 dána na podatelnu Nejvyššího správního soudu. Z podacích lístků a informací k zásilce (č. l. 21 - 22) soud zjistil, že Vladimír Chlup následně odeslal předmětnou listinu na pobočku České pošty Olomouc 1, dne 17. 8. 2021 na adresu Bezpečnostní informační služba, P. O. BOX 1, 150 07 Praha 57, zásilka byla doručena dne 24. 8. 2021. Z dopisu předsedy Nejvyššího správního soudu (č. l. 23) soud zjistil, že předmětný dokument byl dne 16. 8. 2021 doručen k rukám předsedy Nejvyššího správního soudu. Součástí odpovědi předsedy je mimo jiné sdělení, že odesílatel nemá žádné oprávnění jednat jménem NSS, nemůže soudcům nařizovat, jak mají rozhodovat, či jak se mají chovat.
13. Z písemnosti označené jako Usnesení 3/2021 o znemožnění činnosti ústavních orgánů ČR (č. l. 27-39) soud zjistil, že jde o listinu ze dne 19. 10. 2021 podepsanou osobou Vladimír Chlup, vydávající se za nejvyšší ústavní instituci a zastupující Evropskou unii a Českou republiku,

kteřou se znemožňuje činnost Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky. V záhlaví listiny je použit velký státní znak České republiky a vlajka Evropské unie. Dokument obsahuje i část nazvanou odůvodnění. Z listiny je patrné, že tato byla dne 19. 10. 2021 osobně předána na podatelnu Ústavního soudu.

14. Z lustrací k osobě obžalovaného, tj. ze zpráv z místa bydliště, opisu a výpisu rejstříku trestů, centrální evidence stíhaných osob a opisu z evidence přestupků (č. l. 223, 224, 282, 283, 284 a 285) soud zjistil, že obžalovaný se v minulosti nedopustil žádného přestupku, nebyl odsouzen pro trestný čin, další trestní stíhání proti němu není vedeno.
15. Z dalších provedených důkazů soud neučinil žádné skutkové závěry důležité pro jeho rozhodnutí.
16. Pokud jde o písemný návrh obhajoby na doplnění dokazování tam uvedenými listinami (č. l. 442 – 444), když na tomto návrhu obhájce obžalovaného v rámci hlavního líčení setrval, k doplnění dokazování prostřednictvím tam uvedených listin soud nepřistoupil a to pro nadbytečnost. Pokud jde o navržené důkazy pod body 2. a 3., jde o procesní rozhodnutí soudů v přípravném řízení v projednávané věci týkající se vyšetření psychického stavu obžalovaného, není patrné a obhajoba to ani neuvádí, čeho by mělo být prostřednictvím těchto procesních rozhodnutí dosaženo v rámci dokazování k projednávané věci. V bodech 4. – 13. jde o důkazní prostředky, které po obsahové stránce nemají s projednávanou věcí nic společného, není nic, co by z jejich obsahu mohl soud zjistit podstatného pro projednávané trestní řízení. Pokud jde o body 14. – 21., šlo by o dokazování v rozporu se zásadou iura novit curia, neboť jde o právní předpisy, případně komentářovou literaturu. Pokud jde o důkazní návrh pod bodem 1., jde o zamítnutí návrhu na vyslovení neplatnosti voleb ve volbách do třetiny Senátu ze strany Nejvyššího správního soudu ve věci navrhovatele (obžalovaného). K tomu soud podotýká, že označení „nejvyšší ústavní instituce“ se nachází v narativní části, v níž jsou ze strany Nejvyššího správního soudu shrnuty námitky a argumentace navrhovatele (obžalovaného).
17. Poté, co soud provedené důkazy zhodnotil jednotlivě a v jejich vzájemných souvislostech, dospěl k závěru, že se obžalovaný dopustil jednání popsaného ve výrokové části tohoto rozsudku, kterým naplnil skutkovou podstatu přečinu присвоjení pravomoci úřadu podle § 328 trestního zákoníku.
18. Podle § 328 trestního zákoníku kdo neoprávněně vykonává úkony, které jsou vyhrazeny orgánu státní správy, územní samosprávy, soudu nebo jinému orgánu veřejné moci (alinea první), nebo kdo vykoná úkon, který může být vykonán jen z moci úřední orgánu státní správy, územní samosprávy, soudu nebo jiného orgánu veřejné moci (alinea druhá), bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta.
19. Soud úvodem vyšel z toho, že obžalovaný se k vyhotovení listin a k jednání spojeným s jejich rozesláním tak, jak se podává ze skutkových vět (ad 1. – 4.) v plném rozsahu doznal, nesouhlasil pouze s protiprávností svého jednání. Jeho jednání je pak prokazováno listinami založenými ve spise (skutky ad 1. – 4.), když tyto listiny jsou označeny a podepsány jménem obžalovaného, jeho jménem jsou následně i rozesílány orgánům označeným ve skutkových větách. Soud tedy nemá pochybnosti o tom, že obžalovaný uvedené listiny skutečně vyhotovil a s těmito disponoval vůči orgánům veřejné moci.
20. Pokud jde o právní kvalifikaci dle ustanovení § 328 alinea první trestního zákoníku (skutky ad 1., 3. a 4.), soud má za to, že zjevným úmyslem obžalovaného bylo vykonávat úkony, které jsou vyhrazeny orgánu státní správy. Tato skutečnost se podává nejen z výpovědi obžalovaného, který předmětné listiny vykonával na základě vlastního přesvědčení o realizaci práva na odpor a přímou správu veřejných věcí prostřednictvím „aktivace“ článku 21 odst. 1 LZPS, ale i ze samotného charakteru uvedených listin, které v záhlaví uvádí, koho konkrétně v daném případě obžalovaný zastupuje (Českou republiku, Evropskou unii), čeho se v dané věci domáhá (vyčlenění prostředků z EU, znemožnění činnosti ústavních činitelů, zdržení se sabotáže

a umožnění realizace projektu ROBOT), současně listiny obsahují i odůvodnění. Skutečnost, že šlo o neoprávněně vykonané úkony, je evidentní ze samotné podstaty věci, kdy obžalovaný nezastává žádnou funkci v rámci veřejné moci České republiky, nebyl do žádného orgánu zvolen, jmenován. Jeho úvaha o možnosti aplikace čl. 21 a 23 LZPS, respektive jeho fungování v režimu těchto článků, je pak zcela nesprávná, vycházející čistě z nepochopení principů zastupitelské demokracie, principů aktivního a pasivního volebního práva, či principů obecného referenda, na druhé straně pak ze zjevného nadhodnocení vlastních úvah, vlastní důležitosti či správnosti vlastních postupů. Ostatně, úvaha obžalovaného by mohla vést až k absurdním důsledkům výkonu veřejné moci prostřednictvím milionů občanů České republiky, kteří by vydávali vzájemně si odporující rozhodnutí, usnesení, předběžná opatření, vzájemně by svá rozhodnutí rušili apod., což by v konečném důsledku mělo za následek rozpad důvěry ve veřejnou moc jako celek, respektive v rozpad autority veřejné moci a nastolení naprostého chaosu či anarchie ve společnosti, tedy k tomu, co má předmětné ustanovení trestního zákoníku chránit. Tedy soud dospěl k závěru, že obžalovaný ve třech případech (je tedy splněna podmínka více úkonů) pod body 1., 3. a 4. neoprávněně vykonával úkony, které jsou vyhrazeny orgánu veřejné moci, čímž mohlo dojít k narušení důvěryhodnosti úkonů orgánů veřejné moci a úředních osob, současně mohlo být zasaženo do práv občanů dotčených vykonávanými úkony (např. být zastoupen v poslanecké sněmovně na základě úkonu směřujícího k zamezení činnosti Parlamentu apod.).

21. Pokud jde o právní kvalifikaci dle ustanovení § 328 alinea druhá trestního zákoníku (skutek ad 2), i v tomto případě má soud za nepochybné, že úmyslem obžalovaného bylo vykonat úkon, který může být vykonán jen z moci soudu, konkrétně Nejvyššího správního soudu. O tom vedle doznání obžalovaného opět svědčí charakter dokumentu, jeho záhlaví, faktický výrok a odůvodnění dokumentu označeného jako usnesení Nejvyššího správního soudu. Skutečnost, že šlo o neoprávněný úkon se podává ze skutečnosti, že obžalovaný není soudcem Nejvyššího správního soudu. Pro úplnost lze doplnit, že neoprávněnost vydaného dokumentu se podává i z reakce předsedy Nejvyššího správního soudu, kterému byl patrně v rámci výkonu správy soudu doručen. Ve zbytku lze odkázat na úvahy soudu v předcházejícím odstavci. I v tomto případě tak soud dospěl k závěru, že obžalovaný neoprávněně vykonal úkon, který může být vykonán jen z moci úřední soudu, konkrétně neoprávněně vydal usnesení jménem Nejvyššího správního soudu. I v tomto případě tak došlo k ohrožení důvěryhodnosti úkonů orgánů veřejné moci, respektive zasažení do monopolu státu vydávat soudní rozhodnutí prostřednictvím soudů zřízených zákony.
22. Pokud jde o subjekt skutkové podstaty trestného činu, obžalovaný je dospělý, plně svéprávný. V rámci hlavního líčení soud nedospěl k pochybnostem o přičetnosti obžalovaného. Samotný závěr soudu o tom, že politologické úvahy obžalovaného jsou zcela nesprávné, neodůvodněné, často účelové, nesvědčí o nepřičetnosti obžalovaného, maximálně o selhání okolí a blízkých obžalovaného, kteří na jeho nesprávné závěry nereagovali a nevedli jej k návratu do normálního společenského života, namísto toho jej ponechali dle vyjádření obžalovaného 14 let „jednat“ jménem státu a za různé orgány veřejné moci napříč Českou republikou. Proto soud neměl za to, že je třeba přistupovat k dokazování prostřednictvím znaleckého posudku stran přičetnosti obžalovaného založeného do vyšetřovacího spisu. Pokud jde o subjektivní stránku trestného činu, v případě obžalovaného i s ohledem na absenci pochybností o přičetnosti obžalovaného, soud dospěl k závěru, že přichází do úvahy úmysl nepřímý, který se ostatně podává i z výpovědi obžalovaného. Obžalovaný nechtěl ohrozit shora uvedený zájem chráněný trestním zákoníkem, ale s takovou možností musel být srozuměn, výslovně uváděl možnost, že je jeho výklad nesprávný, uváděl, že nad svými závěry chtěl vyvolat diskuzi, popisoval situaci, že pakliže by mu někdo ze strany veřejné moci v rámci diskuze sdělil, že se dopouští protiprávního jednání, podal by na sebe trestní oznámení sám. Bez ohledu na uvedené si nicméně musel být vědom, že není

držitelem veřejné moci, a to minimálně z toho důvodu, že dle svých slov je v režimu článku 21 a 23 LZPS již 14 let, na přímý dotaz soudu pak uvedl, že za tu dobu nedošlo k jedinému reálnému dopadu jeho „jednání“ do společnosti v rámci ČR či EU, to znamená nebyl schopen např. vyčlenit jakékoliv prostředky z EU apod. pro jím označená projekt, nedošlo k zastavení činnosti BIS apod. O neoprávněnosti svého jednání pak byl poučen minimálně ze strany předsedy Nejvyššího správního soudu viz skutek ad 2.

23. Ke shora uvedenému považuje soud za vhodné doplnit, že se zabýval společenskou nebezpečností protiprávního jednání obžalovaného, respektive aplikací zásady ultima ratio, a dospěl k závěru, že je v projednávané věci nutné využít institut trestněprávní odpovědnosti. Obžalovaný dlouhodobě neprojevuje sebereflexi ke svému jednání, a ačkoliv orgánům veřejné moci s ohledem na jejich odbornost a znalost postupů týkající se z úřední moci vydávaných dokumentů musí být okamžitě jasné, že ve skutečnosti nejde o projev veřejné moci, ale o neoprávněný projev fyzické osoby, jinak tomu může být v případě, že by se předmětné dokumenty dostaly do dispozice jiným fyzickým osobám, které takovou znalostí z logiky věcí zásadně nedisponují. Dokumenty by mohly tyto osoby zmást, způsobit jim těžkosti, obavy či právě výrazně narušit důvěru ve výkon veřejné moci. Nad rámec uvedeného soud uvádí, že si je mimo jiné z úřední činnosti vědom částečné změny projevů nesouhlasu ve společnosti s výkonem veřejné moci či obecně s fungováním České republiky, ať už jde o projev v projednávané věci, projevy tzv. žijících osob či spoluobčanů označujících se za Čechoslováky, kteří Českou republiku a její orgány považují za zcela nelegitimní a neexistující. Takové projevy pak považuje za zcela nevhodné a nežádoucí, a i tato skutečnost, tedy zvýšený počet takovýchto projevů nesouhlasů v absurdním důsledku až popírající samotnou existenci České republiky jako svrchovaného státu, hrál (zcela subsidiární) roli v závěru soudu a společenské nebezpečnosti projednávané věci.
24. Podle ustanovení § 39 odst. 1 trestního zákoníku při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédne k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu; přihlédne též k jeho postoji k trestnému činu v trestním řízení, zda sjednal dohodu o vině a trestu, prohlásil svou vinu nebo označil rozhodné skutečnosti za nesporné, a pokud byl označen jako spolupracující obviněný, též k tomu, jak významným způsobem přispěl k objasnění zločinu spáchaného členy organizované skupiny, ve spojení s organizovanou skupinou nebo ve prospěch organizované zločinecké skupiny. Přihlédne také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.
25. Podle ustanovení § 39 odst. 3 trestního zákoníku při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédne k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (§ 41 a 42), k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Při posouzení přiměřenosti délky trestního řízení soud přihlédne ke složitosti věci, k postupu orgánů činných v trestním řízení, k významu trestního řízení pro pachatele a k jeho jednání, kterým přispěl k průtahům v trestním řízení.
26. Podle ustanovení § 41 trestního zákoníku soud jako k polehčující okolnosti přihlédne zejména k tomu, že pachatel i) trestným činem způsobil nižší škodu nebo jiný menší škodlivý následek.
27. Podle ustanovení § 42 trestního zákoníku soud jako k přitěžující okolnosti přihlédne zejména k tomu, že pachatel a) spáchal trestný čin s rozmyslem.
28. Pokud jde o druh a výměru trestu, soud vyšel ze zjištění, že obžalovaný je dosud zcela bezúhonný, tj. nedopustil se žádného trestného činu či přestupku, není proti němu vedeno ani další trestní stíhání. Obžalovaný má rodinné zázemí, rodina mu pomáhá i finančně,

neboť aktuálně nepobírá mzdu. Jeho dosavadní způsob života proto lze hodnotit kladně. Pokud jde o jeho přístup po trestných činech, tento lze hodnotit negativně, nedostatek sebereflexe obžalovaného již soud zmínil shora. Pokud jde o povahu a závažnost jeho jednání, ačkoliv jde obecně o relativně závažný přečin, který by v teoretické rovině mohl vést k bizarním důsledkům včetně faktického rozpadu autority státu, respektive veřejné moci, v projednávané věci k větším následkům nedošlo, předmětné listiny byly doručeny pouze soudům, respektive některým zástupcům Evropské unie bez jakéhokoli reálného dopadu, některé tyto instituce obžalovanému pouze odpověděly s ohledem na své zákonné povinnosti. Nadto motivem obžalovaného bylo pomoci České republice ve směru obranyschopnosti státu, případně obnovy dodržování ústavněprávních principů. Ačkoliv se soud s jeho názorem zcela neztotožňuje, právě naopak, nelze v jeho pohnutce najít snahu komukoli uškodit. Z jeho strany šlo „pouze“ o zcela nesprávný způsob řešení jeho vlastní nespokojenosti s fungováním právních principů v České republice.

29. Dále soud přihlédl k polehčující okolnosti, tedy k faktickému doznání co do vytvoření předmětných dokumentů, co do přitěžujících okolností pak soud přihlédl k tomu, že obžalovaný se projednávaného jednání dopustil s rozmyslem.
30. S ohledem na shora uvedené soud dospěl k závěru, že je možné na obžalovaného působit alternativním trestem odnětí svobody, konkrétně podmíněným trestem odnětí svobody v první čtvrtině zákonné sazby, tj. ve výměře 6 měsíců se zkušební dobou na 16 měsíců, kdy soud má za to, že i tímto trestem je možné dosáhnout sebereflexe u obžalovaného, poukázat na zjevnou nesprávnost jeho jednání vůči orgánům veřejné moci České republiky a motivovat jej k vystříhání se takového jednání v budoucnu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Okresnímu soudu v Olomouci. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud Ostrava-pobočka v Olomouci. Odvolání může podat státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku, může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve výše uvedené lhůtě (nebo v další lhůtě stanovené samosoudcem) odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen uvést, zda odvolání podává, byť zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Olomouc 27. března 2025

Mgr. Jakub Kučera v. r.
samosoudce